

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

ELSŐ SZEKCÍÓ

NEMESNÉ FONYÓDI kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(60650/11. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2015. október 1.

Az ítélet végleges, de szerkesztői változtatás alá eshet.

A Nemesné Fonyódi kontra Magyarország ügyben

az Emberi Jogok Európai Bírósága (Első Szekció) Tanácsként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Elisabeth Steiner, *elnök*,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Erik Møse, *bírók* és

André Wampach, *helyettes szekció-hivatalvezető*,

2015. szeptember 8-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően

az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (60650/11. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény ("az Egyezmény") 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Nemesné Fonyódi Mónika ("a kérelmező") 2011. szeptember 25-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Szabó M. győri ügyvéd képviselte a Bíróság előtt. A Magyar Kormányt ("a Kormány") Tallódi Z. kormányképviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. 2015. március 25-én a kérelem közlésre került a Kormány felé.

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

4. A kérelmező 1972-ben született és Győrben él.

5. A kérelmező volt házastársa 2003. február 21-én a Győri Városi Bírósághoz fordult a házastársi közös vagyon megosztása, valamint ajándék visszakövetelése tárgyában.

6. A bíróság a két igényt elkülönítette és az ajándék visszakövetelése tekintetében a kereseti kérelmet elutasította.

7. Ezt követően, számos tárgyalást követően az elsőfokú bíróság 2010. január 13-án ítéletet hozott a házastársi közös vagyon megosztása tárgyában.

8. Másodfokon a Fővárosi Bíróság 2011. július 7-én hozta meg a végső és jogerős ítéletet, kiegészítve az elsőfokú ítéletet több tekintetben.

9. Mind a kérelmező, mind a felperes jogorvoslattal fordult a Legfelsőbb Bírósághoz, mely az ítéletet 2012. október 2-án hatályában fenntartotta.

A JOG

I. A 6. CIKK 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

10. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében foglalt “ésszerű idő” követelményével.

11. A Kormány vitatta a panaszt.

12. A figyelembe veendő időszak 2003. február 21-én kezdődött és 2012. október 2-án zárult le. Az eljárás tehát három bírósági szinten kilenc év, hét hónap és 11 napig tartott.

A. Elfogadhatóság

13. A Bíróság megállapítja, hogy a kérelme nem elfogadhatatlan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése a) pontja értelmében. Megjegyzi továbbá, hogy az nem elfogadhatatlan bármilyen más okból sem. Mindezek alapján a kérelmet elfogadhatónak kell minősíteni.

B. Érdem

14. A Bíróság megismétli, hogy az eljárás hosszának ésszerűségét az ügy körülményeinek fényében kell értékelni a következő kritériumok alapján: az ügy bonyolultsága, a kérelmező és az eljáró hatóságok magatartása, valamint hogy a jogvitának milyen tétje van a kérelmezőre nézve (ld. többek között *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

15. A Bíróság számos esetben megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. fenti *Frydlender* ügy).

16. A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására készítené. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel, a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének.

Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

17. Az Egyezmény 41. cikke értelmében:

„Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

18. A kérelmező 10,000 euró vagyoni és nem-vagyoni kártérítést követelt.

19. A Kormány vitatta az igényt.

20. A Bíróság nem lát ok-okozati összefüggést az Egyezmény-sértés és a vagyoni kár közt; így ezen igényt elutasítja. Ugyanakkor a kérelmezőnek 3,600 eurót ítél meg nem-vagyoni kártérítés címén.

21. A kérelmező nem terjesztett be költségigényt.

22. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Elfogadhatóvá *nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes államnak három hónapon belül a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 3,600 (háromezer hatszáz) eurót, valamint az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes Állam nemzeti valutájában a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összegek után;
4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényét *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2015. október 1-jén, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77.§ 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

André Wampach
helyettes hivatalvezető

Elisabeth Steiner
elnök